

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 423/2017-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti JAVELIN, s. r. o., Priemyselná 720, Strážske, zastúpenej VIVID LEGAL, s. r. o., Plynárenská 7/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Linda Balháreková, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 31 K 58/2014-6368 z 24. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti JAVELIN, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti JAVELIN, s. r. o., Priemyselná 720,

Strážske (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 K 58/2014-6368 z 24. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením z 9. februára 2015 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), a ustanovil správcu.

Sťažovateľ si prihláškou prihlásil svoju pohľadávku, ktorá nebola popretá, preto sa považuje za zistenú pohľadávku.

Dňa 25. mája 2015 sa uskutočnila prvá schôdza veriteľov. Uznesením z 8. júna 2015 na základe návrhov viacerých veriteľov okresný súd zrušil všetky uznesenia prijaté prvou schôdzou veriteľov.

Dňa 27. júla 2015 sa konala opakovaná prvá schôdza veriteľov, ktorá prijala tieto uznesenia:

«uznesenie č. 1: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za prvého člena veriteľského výboru zvolený veriteľ s poradovým číslom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“;

uznesenie č. 2: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za druhého člena veriteľského výboru zvolený veriteľ s poradovým číslom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“;

uznesenie č. 3: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za druhého člena veriteľského výboru zvolený veriteľ s poradovým číslom 80 spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“ a

uznesenie č. 4: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov, o návrhu veriteľa s poradovým číslom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na ustanovenie nového správcu do funkcie správcu úpadcu, schôdza veriteľov sa uzniesla na výmene správcu

úpadcu a do funkcie správcu navrhla ustanoviť nového správcu, a to spoločnosť [REDACTED]
[REDACTED], sídlom [REDACTED]...“»

Návrhom doručeným okresnému súdu sa sťažovateľ domáhal, aby okresný súd odložil vykonateľnosť predmetných uznesení a aby tieto uznesenia zrušil. Návrh na zrušenie predmetných uznesení podali aj ďalší veritelia úpadcu – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Sťažovateľ zároveň podal námietku zaujatosti voči sudcovi okresného súdu, ktorému bola predmetná vec pridelená.

Uznesením sp. zn. 2 NcB 10/2015 zo 14. septembra 2015 rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) tak, že sťažovateľom označený sudca okresného súdu nie je vylúčený z prerokovania veci.

Okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa a ďalších veriteľov napadnutým uznesením z 24. septembra 2015 tak, že tieto návrhy zamietol.

Sťažovateľ namieta, že okresný súd sa v napadnutom uznesení

- nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa v návrhu na zrušenie predmetných uznesení;
- neodôvodnil riadne a ústavne akceptovateľným spôsobom svoje právne závery a
- napadnuté uznesenie vydal sudca, na ktorého sa v čase vydania tohto rozhodnutia „vzťahoval zákaz vydania rozhodnutia vo veci samej a ktorý bol vylúčený z prejednávania danej veci pre existenciu dôvodných pochybností o jeho nezaujatosti“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho námietkou v súvislosti so zistením aktuálnej výšky prihlásenej pohľadávky veriteľa [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“). Poukazuje na to, že správca umožnil veriteľovi [REDACTED] hlasovať na schôdzi veriteľov s počtom hlasov, ktorý zodpovedal výške prihlásenej pohľadávky a vyčíslenej k 16. februáru 2015. Správca nezisťoval, ako sa zmenila výška pohľadávky [REDACTED] k 27. júlu 2015, t. j. ku dňu konania schôdze veriteľov, napriek informáciám, že veriteľovi [REDACTED] bolo zo strany [REDACTED]

██████████, poskytnuté poistné plnenie, ktoré by malo za následok zníženie výšky pohľadávky ██████████. Podľa sťažovateľa správca „*neskúmal vzťah medzi Veriteľom – ██████████ a spoločnosťou ██████████ založený na základe poistnej zmluvy...*, ktorou bolo poistené splácanie Pohľadávky Veriteľa – ██████████ a ani neskúmal, či zo strany spoločnosti ██████████ došlo k výplate poistného plnenia Veriteľovi – ██████████...“

Správca zanedbal svoju povinnosť skúmať aktuálnu výšku Pohľadávky Veriteľa – ██████████ ku dňu uskutočnenia Schôdze veriteľov, povinnosť reflektovať prípadnú zmenu výšky Pohľadávky Veriteľa – ██████████ v zozname prihlásených pohľadávok...“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že správca umožnil veriteľovi ██████████ hlasovať o návrhoch na členov veriteľského výboru a zároveň umožnil mu byť volený za člena veriteľského výboru, hoci tento veriteľ „*nemal postavenie nezabezpečeného veriteľa, a preto takéto práva mu nemali byť priznané...“.*

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že ██████████ si prihlásila zabezpečenú pohľadávku, pričom jej zabezpečovacie právo bolo popreté. Následne ██████████ podala návrh podľa § 32 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“), ktorým sa domáhala určenia popretého zabezpečovacieho práva. Podľa sťažovateľa ██████████ by získala postavenie nezabezpečeného veriteľa za predpokladu, ak by

- nepodala návrh na určenie pohľadávky v časti zabezpečovacieho práva vôbec alebo v rámci prekluzívnej lehoty,
- vzala svoj návrh späť alebo
- konajúci súd tento návrh právoplatne zamietol.

Uvedené podmienky podľa sťažovateľa v čase konania schôdze veriteľov neboli splnené, preto „*██████████ nemal v čase Schôdze veriteľov postavenie nezabezpečeného veriteľa v zmysle legislatívnej skratky zavedenej v ust. § 33 druhá veta ZKR“.* V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, „*že odôvodnenie Napadnutého uznesenia neobsahuje žiadne konkrétne*

úvahy Okresného súdu Košice I, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť argumentáciu Sťažovateľa“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že na schôdzi veriteľov došlo k paralelnej účasti veriteľa ■■■ ako zastúpenej osoby a jej zástupcov. Sťažovateľ poukazuje na to, že správca si na schôdzi veriteľov „overil výlučne totožnosť Štyroch osôb prítomných za Veriteľa – ■■■, avšak nezaoberal sa obsahom poverení a plnej moci daných osôb a vôbec neskúmal, či je paralelná prítomnosť všetkých štyroch osôb za Veriteľa – ■■■ na Schôdzi veriteľov vôbec možná...

účasť poverených osôb reprezentujúcich samotného Veriteľa – ■■■... automaticky vylúčila možnosť účasti zástupcu Veriteľa – ■■■, ktorému bola udelená plná moc, keďže účelom inštitútu zastúpenia veriteľa na schôdzi veriteľov je zabezpečenie stavu, aby veriteľ, ktorý nemôže alebo nechce byť na schôdzi veriteľov osobne prítomný, mohol realizovať svoje práva na schôdzi veriteľov práve prostredníctvom svojho zástupcu.“.

Dôvodom na zrušenie predmetných uznesení schôdze veriteľov malo byť aj zmätočné a nezákonné vedenie schôdze, keďže správca «svojvoľne odmietol odpovedať na akékoľvek otázky a dopyty veriteľov...

Správca postupoval... diskriminačne, pretože niektorým veriteľom Správca ani len neumožnil ústne pred ostatnými veriteľmi položiť Správcovi otázky, niektorým veriteľom umožnil ústne položiť Správcovi otázky, avšak tieto odmietol zaprotokolovať a iným veriteľom umožnil otázky nielen položiť, ale taktiež ich zaprotokolovať do zápisnice zo Schôdze veriteľov;

Správca viedol Schôdzu veriteľov zmätočným spôsobom, pretože u veriteľov prítomných na Schôdzi veriteľov vzbudil dojem, že na Schôdzi veriteľov sa prijímajú aj negatívne rozhodnutia, t. j. uznesenia o nezvolení určitého kandidáta (veriteľa) za člena veriteľského výboru, keďže jednému z prítomných veriteľov Správca umožnil vznášať námietky ohľadom rozporu so zákonom aj proti „rozhodnutiu“ o nezvolení veriteľa za člena veriteľského výboru...».

Podľa sťažovateľa existovali dôvodné pochybnosti o nezaujatosti nového správcu, t. j. Slovenskej správcovskej a reštrukturalizačnej, k. s. (ďalej aj „nový správca“), a dôvody na jeho vylúčenie z výkonu správcovskej činnosti v danej veci podľa § 4 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2005 Z. z.“) vzhľadom na pomer nového správcu k veci. Sťažovateľ argumentuje, že nezaujatosť správcu je potrebné posúdiť rovnako ako nezaujatosť sudcu podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V rámci posudzovania nezaujatosti sa skúma subjektívna nestrannosť, ale aj objektívna nestrannosť, pri ktorej sa uplatňuje tzv. teória zdania. Sťažovateľ sa domnieva, že preukázal „že Nový správca a s ním úzko spolupracujúce subjekty/subjekty ekonomicky, personálne alebo profesijne prepojené majú i) nadštandardný vzťah s Veriteľom – [REDAKOVANÉ] a ii) dlhodobý vzťah spolupráce so samotným Úpadcom a osobami spriaznenými s Úpadcom...

... Okresný súd Košice I argumentáciu Sťažovateľa ohľadom teórie zdania, podporenú ustálenou judikatúrou ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky, úplne odignoroval a vôbec neuviedol, prečo sa s ňou nestotožnil, resp. prečo ju v celom rozsahu odmieta.“

Podľa sťažovateľa okresný súd napadnuté uznesenie neodôvodnil riadne, hoci sťažovateľ vo svojom návrhu argumentoval ustálenou judikatúrou a názormi odbornej právnej doktríny. Okresný súd mal klásť dôraz na kvalitu odôvodnenia o to viac, že proti napadnutému uzneseniu nebol prípustný riadny opravný prostriedok.

Sťažovateľ ďalej namieta, že právne názory, ktoré okresný súd uviedol v napadnutom uznesení, nie sú riadne odôvodnené a sú v rozpore so zmyslom a účelom relevantných ustanovení, preto sú arbitrárne.

Okresný súd v napadnutom uznesení vyslovil právny názor, podľa ktorého *«„U zabezpečeného veriteľa musí byť zistené aj zabezpečovacie právo a poradie, inak sa stáva v nezistenom rozsahu nezabezpečeným veriteľom.“*

Právny názor OSKE I č. 1 nemá oporu v ustanovení žiadnej právnej normy...

... nie je zdôvodnený žiadnymi konkrétnymi dôvodmi a z odôvodnenia Napadnutého uznesenia nevyplývajú žiadne konkrétne úvahy...

... je v rozpore s pravidlami logiky a v rozpore s účelom veriteľského výboru, ktorý má byť orgánom ochraňujúcim a zabezpečujúcim oprávnené záujmy nezabezpečených veriteľov.

... je v rozpore s názorom odbornej právnej doktríny (Ďurica, M.: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2012. s. 310), všeobecne akceptovaným širokou odbornou verejnosťou, aplikačnou praxou správcov, ako aj aplikačnou praxou súdov;

... je v priamom rozpore s ust. § 33 druhá veta ZKR...».

Sťažovateľ v tejto súvislosti osobitne poukázal na to, že právo hlasovať o členoch veriteľského výboru a právo byť volený za člena veriteľského výboru majú len veritelia nezabezpečených pohľadávok v zmysle § 33 druhej vety zákona č. 7/2005 Z. z., t. j. „*nezabezpečení veritelia majúci zistenú pohľadávku*“.

Sťažovateľ poukazuje tiež na právny názor okresného súdu, podľa ktorého je potrebné preukázať tvrdenia o zaujatosti správcu tak, aby „*súd dospel k jednoznačnému záveru o zaujatosti novo zvoleného správcu*“. Sťažovateľ argumentuje, že v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. pre vylúčenie správcu postačuje pochybnosť o jeho zaujatosti. Tento právny názor je takto v rozpore s princípom spravodlivosti a s predloženými listinnými dôkazmi, nie je zdôvodnený konkrétnymi dôvodmi a úvahami a je v rozpore s judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), týkajúcou sa tzv. teórie zdania, ktorá sa aplikuje pri posudzovaní zaujatosti sudcov.

Sťažovateľ ďalej namieta, že napadnuté uznesenie vydal sudca okresného súdu v čase, keď ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti podanej proti nemu, pričom „*vydanie rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, takým sudcom, voči ktorému bola podaná námietka zaujatosti, pred prejednaním*

a pred právoplatným rozhodnutím o danej námietke predstavuje porušenie práva na prejednanie a rozhodnutie veci neustranným sudcom.

Napadnuté uznesenie bolo vydané dňa 24. 09. 2015. Uznesenie – Námietka zaujatosti, ktoré bolo vydané dňa 14. 09. 2015, bolo doručené Sťažovateľovi, a teda nadobudlo právoplatnosť, až dňa 07. 10. 2015. To znamená, že v čase vydania Napadnutého uznesenia existoval zákonný zákaz vzťahujúci sa na Sudcu [REDACTED], v dôsledku ktorého bolo neprípustné rozhodnúť o Návrhu na zrušenie Uznesení (a teda vydať Napadnuté uznesenie).“.

V kontexte s uvedenými skutočnosťami sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil právny názor k otázke, „kedy na účely voľby členov veriteľského výboru možno určitého veriteľa (ktorý si do konkurzu prihlásil zabezpečenú pohľadávku) považovať za nezabezpečeného veriteľa...“.

Sporným ostal výklad, akého veriteľa možno považovať za nezabezpečeného veriteľa...“.

... z odôvodnenia Napadnutého uznesenia vyplýva, že Okresný súd Košice I zaujal názor, že nezabezpečeným veriteľom je každý zabezpečený veriteľ, ktorého zabezpečovacie právo bolo popreté. Uvedený právny názor Okresného súdu Košice I však nemá oporu v žiadnom ustanovení ZKR, je zjavne svojvoľný a je odchylný od všeobecne rešpektovaných názorov odbornej právnej doktríny.“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že v druhej vete § 33 zákona č. 7/2005 Z. z. je uvedená legislatívna skratka, ktorá za nezabezpečeného veriteľa označuje veriteľa „zistených nezabezpečených pohľadávok“. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ argumentuje, že „hlasovať o členoch veriteľského výboru (a právo byť volený do veriteľského výboru) majú výlučne nezabezpečení veritelia majúci zistenú pohľadávku (a teda nie aj tí, ktorí boli popretí iným veriteľom/inými veriteľmi a ktorým boli súdom priznané hlasovacie práva...“.

Podľa sťažovateľa je potrebné posúdiť aj otázku, či „pri posudzovaní neustrannosti správcu pri výkone správcovskej činnosti podľa § ust. § 4 ods. 1 Zákona o správcoch“.

je potrebné diferencovať medzi subjektívnou nestrannosťou správcu a objektívnou nestrannosťou správcu a ak áno, či pri skúmaní objektívnej nestrannosti je potrebné aplikovať tzv. teóriu zdania“.

Ku včasnosti podania sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že napadnuté uznesenie bolo uverejnené v Obchodnom vestníku 30. septembra 2015, účinky zverejnenia nastali nasledujúci deň po zverejnení, t. j. 1. októbra 2015. Napadnuté uznesenie s odôvodnením bolo sťažovateľovi doručené 5. októbra 2015, pričom tento deň je podľa neho „rozhodujúcim dňom pre určenie začiatku plynutia dvojmesačnej lehoty“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 24. 09. 2015, č. k. 31 K/58/2014-6368 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa ust. článku 46 ods. 1 Ústavy... a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa ust. článku 6 ods. 1 Dohovoru...“

Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 24. 09. 2015, č. k. 31 K/58/2014-6368 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 355,72 EUR na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými

sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 24. septembra 2015, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie uznesení č. 1 až 4 veriteľského výboru, poukázal

na priebeh konkurzu na majetok úpadcu a taktiež na obsah návrhu sťažovateľa a následne uviedol svoje právne závery. K námietke týkajúcej sa nezákonného vedenia opakovanej schôdze veriteľov z dôvodu účasti viacerých zástupcov veriteľa ■■■■■, k námietke o zmene programu opakovanej schôdze a k nepredneseniu správy o činnosti správcu a stave konkurzného konania okresný súd uviedol:

„K námietke týkajúcej sa nezákonného vedenia opakovanej schôdze veriteľov z dôvodu umožnenia účasti viacerých osôb konajúcich za/menom veriteľa – ■■■■■ na opakovanej prvej schôdzi veriteľov súd uvádza, že totožnosť osôb prítomných na opakovanej prvej schôdzi veriteľov bola správcom konkurznej podstaty riadne zistená, ako to vyplýva z prezenčnej listiny z opakovanej prvej schôdze veriteľov a účasť týchto osôb správca na opakovanej prvej schôdzi povolil. Súd v tomto prípade poukazuje aj na prvú schôdzu veriteľov konanú dňa 25. 05. 2015 a zápisnicu z nej, z ktorej vyplýva, že sa prvej schôdze veriteľov zúčastnili aj osoby, ktorým zákon toto právo nepriznáva. Na tejto schôdzi veriteľov sa zúčastnili aj osoby sediace pri veriteľovi – ■■■■■, ktoré sa však nepreukázali riadnym splnomocnením tohto veriteľa oprávňujúcim ich sa tejto schôdze veriteľov za tohto veriteľa zúčastniť. Na opakovanej prvej schôdzi veriteľov konanej dňa 27. 07. 2015 sa všetky osoby zúčastnili v súlade so zákonom. Z prezenčnej listiny z opakovanej prvej schôdze veriteľov vyplýva, že opakovanej prvej schôdze veriteľov sa za veriteľa – ■■■■■ zúčastnili celkovo 4 osoby, z ktorých jedna osoba na základe plnej moci a tri na základe poverenia. Súd opätovne poukazuje na to, že totožnosť týchto osôb bola správcom konkurznej podstaty riadne zistená, účasť týchto osôb správca na opakovanej prvej schôdzi povolil.

K námietke veriteľov týkajúcej sa zmeny programu opakovanej prvej schôdze veriteľov konanej dňa 27. 07. 2015 v porovnaní s prvou schôdzou veriteľov konanou dňa 25. 05. 2015 súd uvádza, že správca konkurznej podstaty vedie schôdzu veriteľov. Je na správcovi konkurznej podstaty, aký program bude mať predmetná schôdza veriteľov, pričom povinnosťou správcu je dodržať jedine obligatórne body programu vyplývajúce zo ZKR, ktorými sú ex lege rozhodovanie o výmene správcu v zmysle ust. § 36 ods. 1 ZKR a voľba veriteľského výboru v zmysle ust. § 37 ods. 1 ZKR. Porovnaním v Obchodnom vestníku zverejnených oznamov o zvolaní jednotlivých schôdzí je zrejmé, že prvá schôdza veriteľov konaná dňa 25. 05. 2015 a opakovaná prvá schôdza veriteľov konaná dňa 27. 07.

2015 mala totožný program s výnimkou vynechania bodu Rôzne v rámci 5. bodu programu pri opakovanej prvej schôdzi veriteľov. Prvá schôdza veriteľov sa konala dňa 25. 05. 2015 s nasledovným programom: 1. Otvorenie schôdze veriteľov, 2. Správa o činnosti správcu a stave konkurzného konania, 3. Voľba členov veriteľského výboru, 4. Rozhodovanie o výmene správcu podľa § 36 ZKR, 5. Rôzne, Záver. Opakovaná prvá schôdza veriteľov sa konala dňa 27. 07. 2015 s nasledovným programom: 1. Otvorenie schôdze veriteľov, 2. Správa o činnosti správcu a stave konkurzného konania, 3. Voľba členov veriteľského výboru, 4. Rozhodovanie o výmene správcu podľa § 36 ZKR, 5. Záver. Ako vyplýva zo zápisnice z opakovanej prvej schôdze veriteľov, správca postupoval tak, ako mu to určuje zákon. V rámci programu opakovanej prvej schôdze veriteľov boli zahrnuté dva obligatórne body programu, ktoré sú vyžadované ZKR. Samotná zmena týkajúca sa vynechania bodu Rôzne z programu opakovanej prvej schôdze veriteľov nemala žiaden vplyv na zákonný priebeh schôdze a zákonnosť na nej prijatých uznesení.

K námietkam veriteľov týkajúcich sa neprednesenia celej správy o činnosti správcu a o stave konkurzného konania súd uvádza, že správca konkurznej podstaty zaradil do programu opakovanej schôdze veriteľov aj bod Správa o činnosti správcu a o stave konkurzného konania a poukazuje na to, že je na správcovi konkurznej podstaty v akom rozsahu a akým spôsobom vyplní uvedený bod programu. Súd opätovne poukazuje na to, že prednesenie správy o činnosti správcu a o stave konkurzného konania nemá žiaden vplyv na zákonnosť na nej prijatých uznesení. “

K námietke týkajúcej sa zmätočných uznesení, prípadne zmätočného spočítania hlasov a nepresného znenia uznesení č. 2 a 3 okresný súd uviedol:

«K námietke prijatia uznesení so zmätočným obsahom týkajúceho sa zmätočného zrátania hlasov pri voľbe prvého člena veriteľského výboru a taktiež zmätočného obsahového znenia uznesenia č. 2 a č. 3 prijatého na opakovanej prvej schôdzi veriteľov súd uvádza, že v zmysle ust. § 35 ods 8 ZKR možno napadnúť uznesenie prijaté na schôdzi veriteľov len dôvodmi uvedenými v námietke uplatnenej na schôdzi veriteľov do zápisnice. Z obsahu prepisu zápisnice z opakovanej prvej schôdze veriteľov ako aj z prepisu zvukového záznamu z predmetnej schôdze nevyplýva, že by uvedené námietky boli uplatnené do zápisnice na schôdzi veriteľov. Aj napriek uvedenému súd k uvedenému uvádza

nasledovné. Z obsahu prepisu zápisnice z opakovanej prvej schôdze veriteľov a z priloženej evidenčnej pomôcky týkajúcej sa počtu hlasov jednotlivých veriteľov s výsledkami jednotlivých hlasovaní vyplýva, že v danom prípade nešlo o zmätočnosť hlasovania, nakoľko jednotlivé hlasovania riadne prebiehali a správca umožnil veriteľom podať námietky voči jednotlivým prijatým uzneseniam. Nesprávne uvedené počty hlasov pri hlasovaní pri voľbe prvého člena veriteľského výboru sú v tomto prípade len chybné zapísanie počtu hlasov v rámci zápisnice z opakovanej prvej schôdze veriteľov. To, že ide o chybné zapísanie počtu hlasov vyplýva z evidenčnej pomôcky predloženej správcom spolu so zápisnicou z opakovanej prvej schôdze veriteľov, kde sú tieto počty hlasov uvedené správne. Taktiež zmätočnosť obsahového znenia uznesenia č. 2 a č. 3 prijatého na opakovanej prvej schôdzi veriteľov namietaná navrhovateľom v 5. rade v rámci ktorých je duplicitne uvedené „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za druhého člena veriteľského výboru...“, pričom slovo „druhého“ je uvedené ako to vyplýva zo zápisnice z opakovanej prvej schôdze veriteľov aj v rámci prijatého uznesenia č. 2, aj v rámci prijatého uznesenia č. 3, súd považuje za chybu v prepise. Súd poukazuje na to, že uvedené hlasovania o prijatí jednotlivých uznesení na predmetnej schôdzi prebiehali v súlade so zákonom a uvedené rozpory nemali žiaden vplyv na ich prijatie a na výsledok schôdze.

Súd k uvedenému ďalej uvádza, že prvá schôdza veriteľov konaná dňa 25. 05. 2015 bola zmätočná vo viacerých bodoch. Predmetnej schôdze sa zúčastnili osoby, ktorým zákon toto právo nepriznával a došlo k zmätočnému priebehu hlasovania o jednotlivých uzneseniach. Uvedené dôvody boli postačujúce na prijatie záveru, že prvá schôdza veriteľov neprebehla plne v súlade so zákonom, a teda boli dané dôvody na rozhodnutie súdu o zrušení všetkých uznesení prijatých na tejto prvej schôdzi veriteľov pre rozpor so zákonom. Na základe uvedeného súd uznesením zo dňa 08. 06. 2015, č. k. 31 K/58/2014-4692 predmetné uznesenia zrušil a uložil správcovi konkurznej podstaty povinnosť opätovne zvolať prvú schôdzu veriteľov. Opätovne zvolaná opakovaná prvá schôdza veriteľov na základe predloženej zápisnice, evidenčnej pomôcky týkajúcej sa hlasovania veriteľov, prezenčnej listiny a listín predložených jednotlivými veriteľmi podľa názoru súdu prebehla v súlade so zákonom. Vzhľadom na to, že na prvej schôdzi veriteľov konanej dňa 25. 05. 2015 boli prijaté uznesenia, ktoré boli následne na základe námietok

veriteľov tunajším súdom zrušené, súd uložil správcovi povinnosť opakovane zvolať prvú schôdzu veriteľov tak, aby obsahovala obligatorne body programu ktoré sú vyžadované zákonom.»

K námietke týkajúcej sa veriteľa [REDAKOVANÉ] a jeho možnosti hlasovať o členoch veriteľského výboru a možnosti byť zvolený do veriteľského výboru a tiež zistenia výšky jeho pohľadávky (a počtu hlasov) okresný súd uviedol:

„K námietke týkajúcej sa rozporu prijatých uznesení týkajúcich sa voľby členov veriteľského výboru s ust. § 37 ods. 2 ZKR ohľadne umožnenia hlasovať aj veriteľovi č. 137 súd uvádza, že tým, že zabezpečená pohľadávka veriteľa č. 137 bola účinne popretá iným veriteľom, v zmysle ust. § 37 ods. 2 ZKR sa nepovažuje za zistenú zabezpečenú pohľadávku, teda zabezpečovacie právo a poradie tohto veriteľa nebolo zistené a tým, že súd tomuto veriteľovi priznal hlasovacie práva na schôdzi veriteľov, predseda schôdze postupoval v súlade s ust. § 37 ods. 2 ZKR súd uvádza.

ZKR v ust. § 37 ods. 2 stanovuje, že právo voliť a odvolávať členov veriteľského výboru vrátane práva byť zvolený do veriteľského výboru má aj zabezpečený veriteľ v rozsahu, v akom jeho zistená zabezpečená pohľadávka pravdepodobne nebude uspokojená z jeho oddelenej podstaty; rozsah hlasovacieho práva určí správca, pričom vychádza zo zistenej sumy zabezpečenej pohľadávky a hodnoty majetku uvedenej v súpise majetku podstát. Členom veriteľského výboru je teda len ten nezabezpečený veriteľ a za zákonom ustanovených podmienok, aj ten zabezpečený veriteľ, ktorého pohľadávka je zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti (veriteľ, ktorý má hlasovacie právo). U zabezpečeného veriteľa musí byť zistené aj zabezpečovacie právo a poradie, inak sa stáva v nezistenom rozsahu nezabezpečeným veriteľom. Správca teda, podľa názoru súdu, správne postupoval, ak priznal tomuto veriteľovi hlasovacie právo v danej výške a to s poukazom na to, že v čase konania tejto schôdze veriteľov účinným popretím zabezpečenej pohľadávky veriteľmi a čiastočne i správcom, nedošlo k zisteniu zabezpečenej pohľadávky tohto veriteľa a zároveň tomuto veriteľovi súd priznal hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou v danej výške.

K porušeniu viacerých povinností správcu v súvislosti so zistením aktuálnej výšky prihlásenej pohľadávky jedného z veriteľov súd uvádza, že rozsah hlasovacieho práva určí

správca, pričom vychádza zo zistenej sumy zabezpečenej pohľadávky a hodnoty majetku uvedenej v súpise majetku podstat.“

K námietke týkajúcej sa dôvodov na vylúčenie nového správcu okresný súd uviedol:

„K námietke týkajúcej sa nestrannosti vymenovaného správcu a existencii zákonných dôvodov pre vylúčenie správcu súd uvádza nasledovné.

S poukazom na ust. § 36 ods. 4 ZKR, v prípade, ak by súd nezistil skutočnosti odôvodňujúce súd zrušiť uznesenia prijaté na schôdzi veriteľov z dôvodu rozporu so zákonom, čo však nie je tento prípad, súd by musel uznesením návrh schôdze veriteľov na výmenu správcu uznesením odmietnuť v prípade, ak správcovi bráni vo výkone funkcie zákonná prekážka.

Dôvody uvádzané v námietkach i v samotných návrhoch navrhovateľov na zrušenie tohto uznesenia však musia byť natoľko presvedčivé a preukázané dôkazmi, aby na základe nich súd dospel k jednoznačnému záveru o zaujatosti novo zvoleného správcu. Dôkazy predložené navrhovateľmi však v tomto prípade nepreukázali jednoznačne zaujatosť novo zvoleného správcu.“

Ústavný súd v súvislosti s preskúmaním opodstatnenosti námietok sťažovateľa poukazuje na to, že právne závery okresného súdu v napadnutom uznesení boli predmetom ústavného prieskumu na základe sťažnosti navrhovateľa vo 4. rade [REDACTED], pričom ústavný súd sťažnosť tohto sťažovateľa uznesením sp. zn. II. ÚS 97/2016 zo 4. februára 2016 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd v uznesení zo 4. februára 2016 uviedol:

„Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov Okresného súdu Košice I. Ústavný súd nezistil, že by Okresným súdom Košice I aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Košice I bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

Pokiaľ ide o povinnosť Okresného súdu Košice I odôvodniť svoje rozhodnutie, tak ústavný súd konštatuje, že tejto povinnosti nezodpovedá povinnosť vysporiadať sa s každým argumentom strany a dať naň podrobnú a vyčerpávajúcu odpoveď.“

Ústavný súd sa s právnymi závermi uvedenými v uznesení sp. zn. II. ÚS 97/2016 zo 4. februára 2016 stotožňuje. Nad rámec uvedeného právneho názoru ústavný súd poukazuje v prvom rade na to, že z napadnutého uznesenia vyplýva, že námietky zmätočného vedenia schôdze veriteľov správcom neboli uplatnené priamo na schôdzi veriteľov a napriek tomu sa nimi okresný súd zaoberal. Týmto postupom okresného súdu a jeho právnymi závermi takto nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru, keďže okresný súd poskytol v tomto smere súdnu ochranu nad rámec zákona č. 7/2005 Z. z. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa paralelnej účasti viacerých zástupcov a zastúpeného – ■■■■■, ústavný súd poukazuje na to, že v súvislosti s touto námietkou sťažovateľ netvrdí a ani nepreukazuje také skutočnosti, ktoré by preukazovali ústavnoprávny rozmer tejto námietky, t. j. že uvedená skutočnosť bola takej intenzity a mala taký konkrétny dopad na právne postavenie sťažovateľa ako účastníka predmetného konkurzného konania, že to viedlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Pokiaľ ide o samotný právny záver okresného súdu týkajúci sa ■■■■■, na základe ktorého umožnil tomuto veriteľovi hlasovať o členoch veriteľského výboru a tiež umožnil, aby bol sám zvolený za člena veriteľského výboru, ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd svoj právny názor odôvodnil primerane, preto nie je zjavne neodôvodnený a zároveň ho ústavný súd nepovažuje za arbitrárny, keďže predstavuje jeden z možných spôsobov posúdenia právneho postavenia veriteľa ■■■■■ v predmetnom konkurze.

K námietke sťažovateľa, že zákonný sudca vydal napadnuté uznesenie v čase, keď nebolo právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti podanej proti nemu, ústavný súd poukazuje na argumentáciu sťažovateľa, že o námietke zaujatosti rozhodol krajský súd uznesením zo 14. septembra 2015, pričom napadnuté uznesenie bolo vydané 24. septembra 2015 v čase, keď uznesenie krajského súdu o námietke zaujatosti nebolo doručené sťažovateľovi. Táto námietka sa javí byť formalistická z dôvodu, že z uvedených skutkových okolností vyplýva, že zákonný sudca vydal napadnuté uznesenie v čase,

keď mohol mať vedomosť o rozhodnutí krajského súdu o námietke zaujatosti, a zároveň je relevantné, že rozhodnutie krajského súdu vo veci námietky zaujatosti bolo konečným rozhodnutím, t. j. nebol proti nemu prípustný riadny opravný prostriedok. Z uvedenej argumentácie takto nevyplýva materiálne relevantný vzťah medzi napadnutým uznesením a označenými právami podľa ústavy a dohovoru.

K námietke sťažovateľa, že boli dané dôvody na vylúčenie nového správcu, ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd dospel k záveru, že takéto skutočnosti (na vylúčenie nového správcu) sťažovateľ nepreukázal. Nejaví sa, že by tento právny názor bol arbitrárny, resp. zjavne neodôvodnený. Ústavný súd zároveň považuje za relevantné, že v rámci konkurzného konania existujú dostupné právne prostriedky, ktoré môžu viesť k efektívnemu vylúčeniu nového správcu. V prvom rade môže okresný súd ex offiio odvolať správcu, ak mu vo výkone funkcie bráni zákonná prekážka (§ 42 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.), ktorou je aj zaujatosť správcu. Rovnako tak k odvolaniu správcu môže dôjsť aj na základe návrhu veriteľského výboru, prípadne na návrh zabezpečeného veriteľa podľa § 42 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Zároveň do pôsobnosti schôdze veriteľov patrí rozhodovanie o výmene správcu (§ 36 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.). Preto ak v priebehu predmetného konkurzu vyjdú najavo také skutočnosti, ktoré budú viesť k záveru o zaujatosti správcu, existujú dostupné právne prostriedky, ktorými bude možné dosiahnuť jeho odvolanie.

Ústavný súd takto nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 24. septembra 2015. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. je jedným z možných a ústavne udržateľných výkladov.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017